

rende til, hvad Handelsminister Jørgen Christensen udtalte i 1923, og dette synes jeg fremdeles maa være raadende, naar Loven nu ikke undergaar anden Forandring end den, at man bortfjerner nogle Ord om Aktiekapital og Reserfefond, som ikke længer har nogen Værdi. Naar det Spørgsmaal da rejses, hvilken Betydning Loven har, kan jeg ikke sige andet end, at efter min Mening har den Lov, der her foreligger, med den Ordlyd, der er givet den, den samme Betydning som den Lov, om hvilken Handelsminister Jørgen Christensen sagde, at Garantien var ubetinget. Statsgarantien betyder den fulde Sikkerhed, betyder i Virkeligheden Selvskyldnerkaution, efter denne Lov som efter den tidligere, og jeg gaar ud fra, at den danske Stat aldrig kunde komme i den Situation, som har været antydnet, at der kunde opstaa Forhold, f. Eks. Likvidation i Landmandsbanken, hvorunder Staten lod Folks Sparemidler indelukke i længere Tid. Statens Garanti betyder naturligvis, at Dispositionsretten over deres Penge er sikret Sparerne under de samme Vilkaar, med 3 eller 6 Maaneders Opsigelse, hvorpaa de maatte være indsat i Banken, og ganske uden Hensyn til, hvilke Vanskeligheder der maatte opstaa for Banken selv. Dette er Regeringens Opfattelse, og det er den Opfattelse, jeg tidligere paa Dagen har gjort gældende i Folketinget med Tilslutning fra alle Partiers Ordførere. Dette kan vel derfor ikke være noget omtvistet Spørgsmaal, og jeg haaber, at det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) som — med Rette — ønskede Klarhed paa dette Punkt, vil være fuldt beroliget, og at jeg derefter kan vente, at det høje Landsting vil slutte sig til Forslaget, saaledes som det foreligger vedtaget af Folketinget.

Maegaard: Jeg takker den højtærede Minister for den Erklæring, han afgav om Forstaaelsen af 2det Stykke af § 1, og jeg tror, denne Tak ogsaa vil komme til at lyde fra dem, der kommer i Forbindelse med Landmandsbanken. Det vil vække stor Tryghed hos dem og kan derfor kun være til Gavn for Banken selv.

Da jeg efter den fremkomne Erklæring kan tiltræde Forslaget, som det foreligger, skal jeg kun tilføje et Par Bemærkninger. Jeg vil gerne sige til det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper), at den Opfattelse, som det ærede Medlem gjorde gældende, at vi saa hurtigt som muligt skulde frigøre Staten for dens Forpligtelse, nærer ogsaa jeg, og jeg havde

derfor ikke haft noget imod, om Statens Forpligtelse i Henhold til Loven var blevet udmaalt med den samme Alen som i 1923, og Statsgarantien var blevet femaarig fra 1. April. Nu bliver den sekssaarig; men efter at der er indsat den Bestemmelse i Lovforslagets § 2, at man i denne Periode skal søge at finde en Vej til, at Banken kan komme til at staa frit og Statsgarantien blive afløst, kan jeg tiltræde, at Loven kommer til at gælde 6 Aar.

Saa vil jeg gerne sige til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), at jeg havde ikke ventet, det var blevet netop det ærede Medlem, der talte om Fortidens Synder i denne Sag, og jeg havde allermindst ventet, at der skulde blive Tale om Brandstifteren og ham, der raabte Brand. Jeg tror, at det ærede Medlem i dette Tilfælde mere end nogen anden er kendt med Brandstifteren, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det.

Den højtærede Minister har sikkert i nogen Grad misforstaaet mine Bemærkninger om Uroen. Jeg mente blot, at det ikke var nødvendigt at gennemføre dette Lovforslag paa to Dage. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det er langt bedre at lovgive om Forhold som disse, naar der ikke er nogen Uro, det er langt bedre at faa det gjort, før Uroen melder sig. Men jeg sagde det kun under den Forudsætning, at Sagen kunde være behandlet paa 4—5 Dage, og saa var der ikke skabt nogen som helst Uro; men der var givet os den Tid, som det ærede 17de tingvalgte Medlem (Brandes) talte om, der skulde til, for at vi kunde sætte os ind i ikke alene de Forhandlinger, der er foregaaet i Folketinget, men ogsaa i de Forudsætninger, under hvilke Folketinget er gaaet til de dér foretagne Ændringer. Det har vi staaet uden Meddelelse om, og jeg mente, at det sikkert ikke var nødvendigt at behandle Lovforslaget saa hurtigt, at Rigsdagens ene Ting ikke var klar over, hvad det andet Ting havde foretaget.

Schovelin: Jeg tror, det ærede Medlem overdriver mit Kendskab til Brandstifteren; mit Kendskab til dem, der raabte Brand, er større. Men jeg forstaaer nok, at denne Bemærkning i Virkeligheden var en Parade paa et helt andet Punkt. Det var en Bemærkning, som det ærede Medlem ønskede at fremføre overfor mig, der havde røbet den nye Regeringsbloks Dannelse.

Jeg vil gerne slutte mig til det ærede Medlems Tak til den højtærede Erhvervs-